

KIRJE tov. ME-RTILLE

Kunnioitettava toveri Me-rt!

Olen saanut kirjeenne helmikuun 20 päivältä. Ennen kaikkea ottakaa vastaan tervehdykseni. Ja nyt asiaan.

1) Te olette paisuttanut liiaksi (ettekä vain Te) juttua Herzogille antamastani haastattelusta*. Minä en voinut ajaa häntä tiehensä enkä tule ajamaan jo senkään takia, että hän on puolueen jäsen, ja lisäksi siitä syystä, että hän tuli luokseni mukanaan kirje toveri Haeschkelta, jossa viimeksimainittu pyytämällä pyysi minua antamaan Herzogille haastattelun. Lähetän Teille kopion tuosta kirjeestä. Kirjeen saksankielisen alkuperäiskappaleen olen jo lähettänyt Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitealle. Jos yksistään siitä seikasta, että Herzogille on annettu haastattelu, kun hänellä oli mukanaan kirjallinen pyyntö toveri Haeschkelta, jos siitä tehdään sellainen johtopäätös, että VKP(b):n Keskuskomitea tekee tai aikoo tehdä käännettä Brandlerin kannalle, niin se on samaa

* Kts. tämä osa, s. 34—42. *Toim.*

kuin tehdä härkä ei karpäsestä, vaan suorastaan tyhjästä ja huitoa ilmaa. Jos VKP(b):n Keskuskomitea saisi tietää, että Te tai muut Saksan KP:n Keskuskomitean jäsenet epäilette VKP(b):n Keskuskomitean suosivan Brandleria ja Thalheimeria¹⁷ sekä kääntyvän pois vasemmistolaisista oikeistolaisten puoleen, niin se nauraisi kuollakseen.

2) Te olette aivan oikeassa väittäessänne, että Saksan kommunistinen puolue on saavuttanut valtavaa menestystä. Epäilemätöntä on, että Brandler ja Thalheimer kuuluvat niihin vanhan tyyppin johtajiin, jotka ovat aikansa eläneet ja joutuvat työnnetyksi takalalle uuden tyyppin johtajien tieltä. Myöskin meillä Venäjällä oli havaittavissa samanlainen lakastumisprosessi, jolloin kokonainen joukko vanhoja johtomiehiä kynäilijöiden joukosta ja vanhoja „johtajia“ lakastui vähitellen pois. Tämä prosessi kärjistyi vallankumouksellisten kriisien kausina ja hidastui voimien kokoamiskausina, mutta se oli silti aina käynnissä. Lunatsharskit, Pokrovskit, Rozhkovit, Goldenbergit, Bogdanovit, Krasinit y.m. ovat ensimmäisiä mieleenitulleita nimiä esimerkkeinä niistä entisistä bolshevikki-johtajista, jotka ovat sittemmin jääneet toisarvoisiin tehtäviin. Se on elävän ja kehittyvän puolueen johtajakaaderien uudistumisen välttämätön prosessi. Brandlerien ja Thalheimerien ja näiden juuri mainittujen toverien välillä on muuten se ero, tulkoon se tässä sanotuksi, että Brandlereilla ja Thalheimerereilla on kaiken muun ohella vielä takanaan vanhaa sosialidemokraattista painolastia, kun taas edellämainitut venäläiset toverit olivat vapaita tuollaisesta painolastista. Ja, kuten näette, tämä ero ei puhu

Brandlerin ja Thalheimerin puolesta, vaan heitä vastaan. Se tosiasia, että Saksan kommunistisen puolueen on onnistunut työntää syrjään ja heittää näyttämöltä Brandlerit ja Thalheimerit,—jo tämä tosiasia yksistään osoittaa, että Saksan kommunistinen puolue kasvaa, kulkee eteenpäin ja saavuttaa menestystä. Minä en edes puhukaan niistä Saksan kommunistisen puolueen kieltämättömistä menestyksistä, joista Te aivan oikein kirjoitatte kirjeessänne. Ajatella nyt sellaista, että VKP(b):n Keskuskomiteassa on henkilöitä, jotka suunnittelevat Saksan kommunistisen puolueen kehityspyörän takaisin kääntämistä, se on liian paha ajatus VKP(b):n Keskuskomiteasta. Varovammin, toveri Me-rt...

3) Te puhutte Saksan kommunistisen puolueen linjasta. Epäilemättä sen linja—tarkoitin poliittista linjaa—on oikea. Sillä oikeastaan ovatkin selitettävissä ne läheiset, ystävälliset (eikä vain toverilliset) suhteet VKP(b):n ja Saksan kommunistisen puolueen välillä, joista Te itse puhutte kirjeessänne. Mutta merkitseekö tämä sitä, että meidän olisi hämättävä Saksan kommunistisen puolueen tai VKP(b):n poliittisessa työssä sattuneita erinäisiä virheitä? Eipä tietenkään. Voidaanko väittää, että Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitea tai VKP(b):n Keskuskomitea ovat vapaita erinäisistä virheistä? Voidaanko väittää, että Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean toiminnan osittainen arvostelu (Barmathin¹⁸ jutun riittämätön hyväksikäyttö, kommunistisen parlamenttiryhmän tunnettu osallistuminen Preussin parlamentissa äänestykseen parlamentin presidentin vaalikysymyksessä, verokysymys Dawesin suunnitelman

yhteydessä j.n.e.) ei sovi yhteen sen kanssa, että ollaan täysin solidaarisia Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean yleisen linjan kanssa? On selvää, ettei voida. Mitenkä meidän puolueillemme kävisi, jos me tavatessamme toisiamme, sanokaamme, Komininternin Toimeenpaneovassa Komiteassa, sulkisimme silmämme näkemästä puolueittemme erinäisiä virheitä, viehättyisimme näyttelymään „täydellisen yksimielisyyden“ ja „hyvinvoinnin“ paraattia ja ryhtyisimme kaikessa vain myöntelemään toisillemme? Minun mielestäni sellaiset puolueet eivät voisi tulla koskaan vallankumouspuolueiksi. Ne olisivat muumioita eikä vallankumouksellisia puolueita. Minusta tuntuu siltä, että eräät saksalaiset toverit ovat toisinaan taipuvaisia vaatimaan meiltä, että me kaikessa vain myöntelisimme Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitealle, ollen puolestaan itse valmiita aina ja kaikessa myöntelemään VKP(b):n Keskuskomitealle. Minä vastustan jyrkästi tällaista keskinäistä myöntelyä. Kirjeestänne päätellen Tekin vastustatte sellaista. Sitä parempi Saksan kommunistiselle puolueelle.

4) Vastustan päättäväisesti ulosheittämissä poliittikaa kaikkiin toisinajatteleviin tovereihin nähden. Vastustan sellaista poliittikaa en suinkaan siksi, että minun olisi sääli toisinajattelevia, vaan siksi, että sellainen poliittikka synnyttää puolueessa pelottelukomennon, säikyttämiskomennon, komennon, joka tappaa itsekritiikin ja oma-aloitteisuuden hengen. Se on paha juttu, jos puolueen johtajia ei kunnioiteta, vaan pelätään. Puolueen johtajat voivat olla todellisia johtajia vain siinä tapauksessa, jos heitä ei ainoastaan pelätä, vaan myös kunnioitetaan puolueessa ja

tunnustetaan heidän arvovaltansa. Tällaisten johtajien luominen on vaikeaa, se on kovin pitkällinen eikä suinkaan helppo asia, mutta ehdottomasti välttämätön, sillä ilman tätä ehtoa puoluetta ei voida nimittää todelliseksi bolshevistikseksi puolueeksi eikä puolueen kuri voi olla tietoista kurinalaisuutta. Minun mielestäni saksalaiset toverit tekevät syntiä tätä itsestään selvää totuutta vastaan. Paljastaaksemme Trotskin ja hänen kannattajansa me, venäläiset bolshevikit, kehittimme mitä voimaperäisimmän periaatteellisen selityskamppailun bolshevismien perusteiden puolesta trotskilaisuuden perusteita vastaan, vaikka VKP(b):n Keskuskomitean voiman ja ominaispainon huomioon ottaen me olisimme voineet tulla toimeen ilman tuota kamppailuakin. Oliko tämä kamppailu tarpeen? Oli ehdottomasti, sillä sen avulla me kasvatimme satoja tuhansia uusia puolueen jäseniä (eikä vain puolueen jäseniä) bolshevismien hengessä. On peräti surullista, etteivät saksalaiset toverimme tunne tarvetta, että oppositiota vastaan tähdättyjen rankaisutoimenpiteiden edellä tai niiden täydentämiseksi on harjoitettava laajaa periaatteellista selityskamppailua, ja siten he vaikeuttavat puolueen jäsenten ja puolueen kaaderien kasvattamista bolshevismien hengessä. Brandlerin ja Thalheimerin poisajaminen ei ole lainkaan vaikeata,— se on helppo asia. Mutta brandlerilaisuuden voittaminen on mutkikas ja vaikea asia, siinä voidaan pelkillä rankaisutoimenpiteillä vain pilata koko asia,—siinä on tehtävä syvää muokkaustyötä ja valistettava syvällisesti mieliä. VKP(b) on kehittynyt aina ristiriitaisuuksien kautta, t.s. taistelussa ei-kommunistisia virtauksia vastaan, ja vain tässä taistelussa se on lujit-

tunut ja luonut itselleen todellisia kaadereita. Saksan kommunistisella puolueella on edessään sama kehitystie ristiriitaisuuksien kautta käyden todellista, vakavaa ja pitkällistä taistelua ei-kommunistisia virtauksia vastaan, erikoisesti sosialidemokraattisia peruja, brandlerilaisuutta y.m.s. vastaan. Mutta sellaisessa taistelussa eivät riitä yksistään rankaisutoimenpiteet. Sen vuoksi olenkin sitä mieltä, että Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean harjoittama puolueen sisäinen politiikka on saatava joustavammaksi. En epäile sitä, etteikö Saksan kommunistinen puolue pystyisi poistamaan puutteet tällä alalla.

5) Te olette aivan oikeassa ammattiliitoissa tehtävän työn suhteen. Ammattiliittojen merkitys ei ole Saksassa sama kuin Venäjällä. Venäjällä ammattiliitot syntyivät puolueen jälkeen ja ne olivat oikeastaan puolueen apuelimiä. Niin ei ole laita Saksassa ja yleensä Euroopassa. Siellä puolue on kasvanut esiin ammattiliitoista, liitot ovat kilpailleet hyvällä menestyksellä puolueen kanssa vaikutuksesta joukkoihin ja ovat olleet usein raskaana punnuksena puolueen jaloissa. Jos kysyisimme suurilta joukoilta Saksassa tai yleensä Euroopassa, kumpaa järjestöä ne pitävät itselleen läheisempänä, puoluetta vaiko ammattiliittoja, niin ne vastaisivat epäilemättä, että ammattiliitot ovat niille läheisempiä kuin puolue. Olipa miten hyvänsä, mutta tosiasia on, että puolueettomat työläiset Euroopassa pitävät ammattiliittoja niinä peruslinnakkeinaan, jotka auttavat heitä taistelussa kapitalisteja vastaan (palkkakysymyksissä, työpäivä- ja vakuutusasioissa y.m.), kun sensijaan puoluetta he pitävät jonakin avustavana ja toisarvoisena, joskin tarpeellisena. Tällä

onkin selitettävissä se, miksi laajat työläisjoukot pitävät sitä suoranaista taistelua nykyisiä ammattiliittoja vastaan, jota „äkkijyrkät vasemmistolaiset“ käyvät ulkoapäin, taisteluna heidän tärkeimpiä linnakkeitaan vastaan, joita he ovat vuosikymmeniä rakentaneet ja jotka „kommunistit“ nyt haluavat hävittää. Ellei oteta tätä erikoisuutta huomioon, niin se merkitsee koko kommunistisen liikkeen turmioon saattamista Lännessä. Mutta tästä seuraa kaksi johtopäätöstä:

ensiksikin, että Lännessä ei voida valloittaa työväenluokan miljoonaisia joukkoja valtaamatta ammattiliittoja,

ja toiseksi, että ammattiliittoja ei voida valloittaa tekemättä työtä näiden ammattiliittojen sisällä ja lujittamatta vaikutustamme niissä.

Juuri siksi on kiinnitettävä erikoista huomiota tovereittemme työhön ammattiliitoissa.

Toistaiseksi riittääköön. Älkää moittiko minua suorasukaisuudesta ja jyrkkyydestä.

J. Stalin

28.II.25.

Julkaistaan ensi kertaa